

LA POSTA I L'ALBADA

El vent que acariciava el meu rostre,
A poc a poc ha anat desapareixent.
I la frescor de les plantes silvestres,
Ha augmentat molt lleugerament.

La tènue llum que el sol propagava,
S'ha filtrat entre les altes muntanyes,
En lloc seu una foscor que amagava,
Infinites estrelles que dibuixaven formes estranyes.

La gespa verda, freda i mullada,
Es cristal·litza a través de la gebre.
I la boira que omple tota l'esplanada,
Em fa respirar l'aire humit del desembre.

El sol es desperta de cara a l'est,
Però per contra la lluna s'adorm dins del cel,
Ara un dia nou és,
Tot i que tot segueix dins la mateixa arrel.

Itziar Colomo Aparicio

3r ESO